

Рим установява видението — Число седемнадесет

Последното пресяване на 144 000: пророческото изпитание на образа на звяра

Jeff Pippenger
2024-09-24

Призованите да бъдат сред сто четиридесет и четирите хиляди сега се намират в своя последен процес на пресяване, а този процес е изпитателен процес, основан върху формирането на образа на звяра. Изпитателният процес започва с Божия дом, защото съдът винаги започва с Божия дом, а след това и другото Божие стадо се изправя пред същия изпитателен процес. Може би най-значимата и важна пророческа характеристика във формирането на образа на звяра е, че то се случва два пъти: първо в Съединените щати, а след това в останалия свят. В пророчески смисъл това означава, че образът на звяра в света е последното проявление на образа на звяра и следователно всяко предобразно явление на образа на звяра, което е предшествало образа на звяра в света, е било само сянката, която е предобразявала същността.

Съдът започна при Божия дом на 11 септември 2001 г. Тази дата бе предобразена от 11 август 1840 г., когато ангелът от Откровение 10 слезе с малка книжка, разтворена в ръката Му. Когато ангелът от 10-а глава слезе, той обяви, че съдът над протестантизма тогава е започнал. Когато Бог съди, него първо предупреждава; и потвърждението на методологията на Милър при определянето на времето придаде по-голяма тежест на неговите изчисления относно съда на Второто пришествие. Изпитването на протестантите започна на 11 август 1840 г., а до 1844 г. протестантите бяха станали дъщерите на Рим. Периодът от 1840 до 1844 г. е предобраз на периода от 11 септември 2001 г. до скоро идващия неделен закон.

Тези два периода бяха също така представени от времето от кръщението на Исус, когато Светият Дух слезе, до кръста. Тези три периода бяха всички предобразени от сто и двадесетте години, които бяха отредени на предпотопния свят, водещи към потоп. Винаги има предупредителна вест, която обозначава съда на тази конкретна история. Има свещени истории, които също така се отнасят до този конкретен период в последните дни.

Ной проповядваше сто и двадесет години, а след това настъпи съдът на потоп. Христос проповядваше хиляда двеста и шестдесет дни, а след това дойде съдът на кръста. Предупредителната вест на Йоан Кръстител бе овластена при кръщението на Христос, а след това Исус бе отведен в пустинята за четиридесет дни. Тези четиридесет дни и последвалите три изпитания в края на четиридесетте дни учат, че щом вестта бъде овластена, както е обозначено чрез слизането на свят символ, като Светия Дух при Неговото кръщение, и слизането на двата ангела от Откровение, глави десета и осемнадесета, един процес на изпитване е вече в ход. Когато Божественият символ слиза, съдната вест,

прогласявана на онези, които тогава са предмет на съда, се овластява, а конкретната група, която е съдена, тогава се намира в определен период, който завършва единствено с приключването на нейното изпитателно време.

Линията на Исус обозначава два периода на свидетелстване. Първият беше Неговото лично свидетелстване в продължение на хиляда двеста и шестдесет дни, а след това — Неговото свидетелстване в присъствието на учениците Му за още хиляда двеста и шестдесет дни, докато Стефан бе убит с камъни.

„Тогава ангелът каза: „Той ще потвърди завета с мнозина за една седмица [седем години].“ В продължение на седем години след като Спасителят започна Своето служение, евангелието трябваше да бъде проповядвано особено на юдеите; три години и половина — от Самия Христос, а след това — от апостолите. „А в средата на седмицата ще прекрати жертвата и приноса.“ Даниил 9:27. През пролетта на 31 г. сл. Хр. Христос, истинската жертва, беше принесен на Голгота. Тогава завесата на храма се раздра на две, показвайки, че святостта и значението на жертвеното служение бяха отстъпили. Беше дошло времето земната жертва и принос да престанат.“

„Едната седмица — седем години — завърши в 34 г. сл. Хр. Тогава, чрез убиването с камъни на Стефан, юдеите окончателно запечатаха своето отхвърляне на евангелието; учениците, които бяха разпръснати поради гонението, „обикаляха и благовестваха словото“ (Деяния 8:4); а малко след това Савел, гонителят, се обърна и стана Павел, апостолът на езичниците.“ Копнежът на вековете, 233.

Линиите на Ной, Христос, милеритите и сто четиридесет и четирите хиляди всички свидетелстват за период от време, в който определена целева аудитория е изпитвана чрез предупредителна вест. Овластяването на вестта обозначава началото на период на изпитване, който от своя страна завършва със затварянето на изпитателното време на тази целева аудитория. В пророческата линия на Исус са определени два периода на свидетелстване. Тези два периода на свидетелстване са прообраз на двете предупредителни вести, представени от ангела, който слезе на 11 септември 2001 г. и изпълни Откровение 18:1–3, след когото след това последва вторият глас от четвъртия и следващите стихове на осемнадесета глава.

„Така в последното дело за предупреждението на света към църквите се отправят два отделни призива. Вестта на втория ангел е: „Падна, падна Вавилон, онзи велик град, защото тя напои всички народи с виното на яростта на своето блудство.“ А в силния вик на вестта на третия ангел се чува глас от небето, който казва: „Излезте от нея, люде Мои.““ Review and Herald, 6 декември 1892 г.

Първият период е съдът, който започва с Божия дом, а след това, при скоро идващия неделен закон, вторият период на съда започва с предупреждението да се излезе от Вавилон. Линията на Христос от Неговото кръщение до кръста представлява периода от 11 септември 2001 г. до неделния закон в Съединените щати, а периодът от неделния закон в Съединените щати до момента, когато всяка нация бъде принудена да приеме неделята като Глобален ден

на поклонение, е периодът, който завършва, когато и последната нация се покори.

Периодът започва със закона за неделята в Съединените щати и завършва, когато последната нация се поклони пред папската власт. Началото на втория период бележи края на първия период и и двата имат закони за неделята, които предварително са били типологизирани в свидетелството на Рим. Първият закон за неделята, в 321 година, бе въведен чрез властта на езическия Рим. Законът за неделята, който бе въведен чрез властта на папската църква, е представен чрез 538 година. Законът за неделята в Съединените щати е 321, а законът за неделята, наложен върху последната нация, е 538. Законът за неделята в Съединените щати бележи идването на предупредителната вест, която след това се прогласява от знамето, съставено от отхвърлените на Израил.

Този ориентир е годината 321, и той отбелязва началото на периода на изпитването на всеки народ по въпроса за неделята. Този период завършва, когато последният народ се поклони на Рим, и това събитие бе предобразено чрез ориентира на годината 538. Периодът от 321 до 538 бе предобразен чрез периода от кръста до убиването с камъни на Стефан. Когато Стефан биваше убиван с камъни, той видя Христос да стои в небесното светилище, което предобразява времето, когато Михаил се изправя в края на човешкото изпитателно време.

11 септември 2001 г. бележи настъпването на предупреждението от първите три стиха на осемнадесета глава и бе отбелязан от предсказанието, изложено от пророчицата Елън Уайт, която каза, че когато големите здания на Ню Йорк бъдат съборени чрез докосване от Бога, именно тези три стиха ще се изпълнят. Това бе отбелязано и от Патриотичния акт, който беше знак за онези, които желаят да видят; че принципът на английското право, който изповядва, че човек е невинен до доказване на противното, бе отстранен, за да отстъпи място на римското право, което изповядва, че човек е виновен, докато не бъде доказана невинността му.

Патриотичният акт отбеляза началото на съда за лаодикийския адвентизъм от седмия ден. Този период завършва при неделния закон в Съединените щати. Онези лаодикийски адвентисти от седмия ден, които успешно преминават през този период на пресяване, след това ще дадат предупредителната вест от четвърти стих на осемнадесета глава, която завършва с последния народ, който се покланя на Рим. Този период започва с неделния закон в Съединените щати и завършва с последния неделен закон.

Ако разберем погрешно факта, че има два образа на звяра, които са установени чрез повече от двама свидетели, тогава ще разберем погрешно делото, представено в първите три стиха на осемнадесета глава на Откровение, което започна през 2001 година, както и делото, което започва в четвъртия стих на осемнадесета глава.

Когато използваме прякото отъждествяване от страна на сестра Уайт на слизането на ангела от Откровение осемнадесета глава през 1888 година, и поставянето от нейна страна на същия ангел в бъдеще време, установяваме, че 1888 година е прообраз на 2001 година. Ангелът от Откровение, който осветява земята със Своята слава, слезе на събранията в Минеаполис през 1888 година, и стори това отново, когато рухнаха големите сгради на Ню

Йорк.

Периодът от Христовото кръщение до кръста, и периодът от 11 август 1840 г. до 22 октомври 1844 г., и периодът от сто и двадесетте години на Ной дават три свидетелства за период на съд. 1888 година дава свидетелство за проявлението на бунт, което бе записано на събранията в Минеаполис, а Ной посочва оттеглянето на Светия Дух от онези, които отхвърлиха вестта. Бунтът на предпотопните хора, както и бунтът на църковните водачи през 1888 г., и двата се съгласуват с историята на Корей, Датан и Авирон в историята на Моисей, която ангелът каза на сестра Уайт, че се повтаря в Минеаполис.

Периодът от Закона „Пейтриът“ до неделния закон в Съединените щати представлява времето на изпитание за лаодикийския адвентизъм на седмия ден. Бунтът против предупредителната вест, която възвестява техния съд, разкрива оттеглянето на Светия Дух, а следователно и изливането на силно заблуждение върху нечестивите неразумни девиси от тази история. Средоточие на бунта е избраният вестител, представен чрез Ной, Моисей, старейшините Джоунс и Уагонър, и, разбира се, сестра Уайт. Бунтът против предупредителната вест и вестителя на тази история се основава върху „маслото“ в историята на притчата за десетте девиси.

Онези, които представят предупредителната вест, правят това, защото имат „масло“, което също е и предупредителната вест. Следователно разграничението между двете групи се поражда от правилното прилагане на правилата за пророческо тълкуване, които бяха възприети от движението на първия и втория ангел, представени като правилата на Милър за тълкуване, както и от правилата за пророческо тълкуване, възприети от движението на третия ангел.

Следователно изпитанието, представено като „образуването на образа на звяра“, трябва да бъде изпитание, свързано с начина, по който образът на звяра се формира в Божието пророческо Слово.

От „Патриотичния акт“ през 2001 г., който бе предобразен от Блеървия законопроект през 1888 г., който бе предобразен от Декларацията за независимостта през 1776 г., която бе предобразена от кръщението на Христос, което предобрази 11 август 1840 г., всички подкрепят истината, че изпитателният процес на съда започва с овластена предупредителна вест, която трябва да бъде взета от ръката на ангела и след това изядена.

Пророческото учение, което отъждествява Съединените щати като „грабителите от твоя народ“, чрез своята логика смесва няколко въпроса, а именно тези въпроси често са най-преките доказателствени текстове при установяването на елементи от формирането на образа на звяра. Един начин да се онагледят фактът, че това изпитание има пророческо естество, е като се използват основните правила на пророчеството, за да се покаже една истина, която се разбира единствено ако приемете Рим като символа, представен чрез „грабителите от твоя народ“.

Тази илюстрация е извлечена от петте линии на историята в рамките на Адвентизма, където възникна спор относно Рим като символ. Сега се намираме в последната, или шеста, от тези спорни истории, и спорът сега е тъждествен със спора, представен върху картата от 1843 година.

Лесно е да се види тази истина, ако правилно приложите пророческите правила. Едно пророческо правило, което трябва да се използва, е, че символите имат повече от едно значение, и значението, което те имат в даден пасаж, трябва да бъде установено от самия пасаж. Сирийският цар Антиох III Велики изпълни битката от десети стих на единадесета глава на Даниил, и той изпълни битката при Рафия в единадесети и дванадесети стих, и той изпълни битката при Паний в петнадесети стих. Милеритският спор, представен върху картата от 1843 г., беше, че лъжливото протестантско виждане определяше, че „разбойниците“ са Антиох Епифан, като същевременно поддържаше истината, че „разбойниците“ са символ на Рим.

Стихове десети до петнадесети се изпълниха най-напред в историята на Антиох III Велики; следователно тези стихове, както и последващото историческо повторение на същите стихове, дават две свидетелства за изпълнението им в последните дни, защото всички пророци говореха по-пряко за последните дни, отколкото за дните, в които живееха.

Наред с това установено правило относно мястото, където следва да се приложи свидетелството на даден пророк, ние имаме и сестра Уайт, която пряко е записала, че „голяма част от историята, която се е разиграла в изпълнение на това пророчество [Даниил, глава единадесета], ще се повтори“. Антиох III Велики представя Съединените щати като прокси армия на папския Рим. Протестантите твърдяха, че грабителите са предобразявали друг Антиох, докато милеритите знаеха, че това е Рим. Понастоящем едната страна отъждествява Съединените щати с грабителите, а другата страна се придържа към основополагащата истина.

Ако правилото, което установява, че символите имат повече от едно значение и че значението трябва да се определя въз основа на контекста, в който са употребени, тогава отъждествяването на Съединените щати като грабителите съответства на протестантското отъждествяване на Антиох като грабителите; но сега Антиох е символ на Съединените щати в последните дни.

Контекстът на пасажа е пряко насочен към разглеждането на въпроса коя сила се превъзнеса, за да утвърди видението; следователно поставянето на ударението върху този факт е оправдано. То е оправдано въз основа на множество свидетелства, защото другите исторически линии на спора относно Рим като символ посочват същия факт. А този факт е, че онези, които са на погрешната страна по този въпрос, неизменно отъждествяват Съединените щати на мястото на Рим. Но ако не желаете да приемете, че символите имат повече от едно значение, или ако вярвате, че е така, но не сте достатъчно упражнени, за да имате пълна вяра в това правило, тогава за вас ще бъде практически невъзможно да проследите логиката, която сега предстои да бъде приложена.

Всяка двурога сила представлява Съединените щати в последните дни. Франция е двойката сила, представена от Содом и Египет. Ислямът също е образ на Съединените щати, защото Съединените щати са лъжепророкът по отношение на папската власт, която е Езавел. Съединените щати са Саломия в подчинение на Иродиада. Валаам също е символ на лъжепророк, макар че неговата история е по-сложна, отколкото просто да бъде лъжепророк.

Пророчествата на Валаам, които бяха записани, след като той благослови Израил три пъти, са свързани с исляма по различни начини. Ослицата е символ на исляма и не можете да изключите говорещата ослица от разказа за Валаам. Мъдреците от изток, които дойдоха да се поклонят на Младенеца Иисус, бяха водени от пророчествата на Валаам. Ислямът от трите горко в девета глава на Откровение представлява лъжепророка Мохамед.

Ако разбирате, че символите имат повече от едно значение, тогава без съмнение ще разберете също, че много истини са толкова важни, че са представени чрез разнообразие от символи. Символът, който установява видението, е символ на Рим, и следователно е очевидно, че Рим би бил основна тема в библейското пророчество. Един класически и утвърден символ на Рим е северният цар в единадесета глава на Даниил. Северният цар, който дохожда до своя край и няма никой да му помогне, е папската власт, Римската църква, римският папа, човекът на греха.

В спора на Урия Смит се твърдеше, че северният цар в тридесет и шести стих е Франция, а северният цар в четиридесети стих е Турция. И Франция, и Турция са символи на Съединените щати в различни контексти, но както при протестантите, така и както е и днес, в спора на Смит той отхвърли истината, че северният цар е символ на Съвременния Рим, и заяви, че символът на Рим е представен чрез символ на Съединените щати в лицето на нацията Франция, и отново, че символът на Рим е символ на Съединените щати, както е представен в нацията Турция.

Контекстът сега съдържа три линии: милеритската история, историята на Урия Смит и настоящето тук и сега. Във всяка от тези илюстрации има спор относно един символ на Рим, който се прилага погрешно поради неразбирането на Рим като символ на Съединените щати.

Линията на спора относно „всекидневната“ в книгата на Даниил поддържа същия този акцент върху противопоставянето на истината относно един символ на Рим, макар в тази история да има някои важни нюанси.

Логиката на пророческия модел на Урия Смит доведе неговите последователи до погрешно прилагане на шестата язва в шестнадесетата глава на Откровение. Основен проблем в приложението на шестнадесета глава от страна на Смит, освен опита му да прилага всичко буквално в период, когато всичко трябва да се прилага духовно, беше неговата неспособност да види специфичната структура на тройния съюз между змея, звяра и лъжепророка. Като замества истинското значение на символите със значения на частно тълкуване, логиката на Смит изключва възможността да се разпознае как се формира този троен съюз; а начинът, по който той се формира, е „великият изпит за Божия народ, чрез

който ще се определи тяхното вечно спасение“.

Погрешното прилагане на символите на Рим е опит на Сатана да попречи на Божия народ в последните дни да види не само съвременния Рим, но и начина, по който се формира съвременният Рим. Необходимостта да се разпознаят пророческите характеристики, свързани със съединяването на Организацията на обединените нации, папската власт и Съединените щати, съдържа вечни последици.

В книгата на Даниил има едно специално изпитание, което подчертава важноста да се разпознават взаимоотношенията между тези три сили, а в книгата Откровение има друго специално изпитание, което подчертава същите тези положения. „Всекидневната“ в книгата на Даниил е била разбрана от Уилям Милър като езическия Рим, докато той е изучавал 2 Солунци. От описанието на пророческата връзка между езическия Рим и папския Рим в 2 Солунци Милър е разбрал, че думата „всекидневна“ е символ на езическия Рим и следователно мерзостта на запустението би била папският Рим.

Но това, което подчертаваме, е, че във 2 Солунци връзката между езическия Рим и папския Рим е поставена в такъв контекст, който учи, че когато и ако не разбирате отношението между тези две власти, приемате силна заблуда и сте изгубени за вечността.

Това е същото предупреждение на шестата язва, където присъстват не само змейят, който в 2 Солунци беше езическият Рим, и звярът, който в онзи пасаж беше „човекът на греха“, но също така в шестнадесета глава имате и лъжепророка. Пасажът подчертава важноста да се разпознае взаимовръзката между силите, които съставляват тройния съюз на Съвременния Рим, който е и съвременният Вавилон.

Спорът относно „ежедневната“ засяга същия този спор на последните дни, но разширява определянето на този спор, като прибавя значението на разбирането на взаимоотношението между трите власти, които съставляват Съвременния Рим. Да откажеш да видиш тази истина означава да си гарантираш силна заблуда като своя награда.

В настоящия спор онези, които отъждествяват Съединените щати с разбойниците, изглеждат неспособни дори да се съгласят да разберат защо би имало значение, че Съединените щати многократно са представени като намиращи се в подчинение на папската власт, а не като самата папска власт. Елементарният здрав разум признава, че силата, която упражнява контрол над взаимоотношението в политиката, историята, брака и библейското пророчество, се счита за глава, а главата е това, което се превъзнася, за да утвърди видението, а след това пада.

Логиката, която отъждествява Съединените щати с разбойниците, е неспособна да приложи историята, която беше представена и впоследствие изпълнена от 321 до 538 г. Символът на Съединените щати трябва да отпадне, преди да бъде разкрит „човекът на греха“. „Човекът на греха“ отново се разкрива в последните дни, и преди това да стане, Съединените щати трябва първо да отпаднат.

Неделният закон в Съединените щати не отъждествява Съединените щати с Модерния Рим; той удостоверява, че е настъпила националната гибел и че Съединените щати са били напълно откъснати от правдата. Модерният Рим, който се разкрива, когато Съединените щати отпаднат при неделния закон, е папската власт, която тъкмо тогава и там е покорила своя съюзник, лъжепророка.

„Всекидневната“ в книгата на Даниил и нейната връзка с вестта на Уилям Милър, както и значението на това, че разбирането на Милър е извлечено от 2 Солунци, глава втора, и предупреждението да пазиш дрехите си при шестата язва — всичко това посочва елементи от онези противоречия, които засягат настоящи въпроси.

Предупреждението от 2 Солунци, глава втора, за последните дни се отнася за една категория хора, която разпознава Съединените щати като символ, но отказва да бъде водена от светлината, която разглежда взаимоотношението на Съединените щати с папския Рим. Постъпвайки така, те ще видят взаимоотношението не само между папския Рим и Съединените щати, но и с Обединените нации — драконовата сила от Откровение, глава шестнадесета.

Както при Uriah Smith, A.G. Daniells и W.W. Prescott, които сестра Уайт посочи като неспособни да разсъждават от причина към следствие, така е и с онези, които отказват да бъдат направлявани от ръководството на Божието пророческо Слово в неговото разгръщане на взаимоотношението между тези три сили в последните дни.

Подобно на първата, настоящата и споровете, свързани с Урайя Смит, спорът относно взаимоотношението между трите сили, както са представени във 2 Солунци и в шестата язва, проявява частно тълкувание, което сочи към Съединените щати, но отказва да види определени пророчески характеристики на Съединените щати, които биха изобличили тяхната погрешна представа и, възможно, биха ги довели до светлината.

След 11 септември 2001 г. възникна спорът относно четирите насекоми в Йоил. Истината е, че насекомите представляваха прогресивно духовно отпадане на Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден чрез въвеждането на католическа и отстъпническа протестантска теология. Отново, правилното приложение на четирите насекоми е Рим, но частното тълкуване твърдеше, че това е ислямът, който е символ на лъжепророк, и следователно символ на Съединените щати. Правило след правило, споровете от адвентната история, които току-що разгледахме, всички говорят за една и съща истина.

Погрешната страна, въз основа на четири свидетели, определя разбойниците като Съединените щати, а въз основа на двама свидетели разбирането на погрешната страна за Съединените щати като символ е неправилно. Божиите кандидати в последните дни да бъдат между сто четиридесет и четирите хиляди сега се намират в пророческо изпитание. Това не е изпитание, което се преминава просто чрез подаване на гласа ви за едната или за другата страна. Това е изпитание, което може да бъде действително преминато правилно само ако пророческите правила бъдат приложени точно. За да събуди Своя народ в последните дни за факта, че те не изследват достатъчно дълбоко, Лъвът от Юдовото племе

допусна да бъдат въведени ереси.

Фактът, че в рамките на това движение е възникнала ерес, показва, че личната ни способност по отношение на правилата за пророческо тълкуване е по-слаба, отколкото би трябвало да бъде. Рим установява видението, а видението на последните дни е окончателното въздигане и падение на северния цар. Този „цар“ е също и „човекът на греха“, а „човекът на греха“ е „тайната на беззаконието“ и „беззаконникът“. Той е антихристът, той е символизиран като „грабителите на твоя народ“ и е „главата“ на съвременния Рим.

„Онези, които изпадат в объркване в разбирането си на словото, които не успяват да видят значението на антихриста, несъмнено ще застанат на страната на антихриста. Сега не е време за нас да се приобщаваме към света. Даниил стои в своя дял и на своето място. Пророчествата на Даниил и на Йоан трябва да бъдат разбрани. Те се тълкуват взаимно. Те дават на света истини, които всеки трябва да разбира. Тези пророчества трябва да бъдат свидетелство в света. Чрез своето изпълнение в тези последни дни те сами ще се обяснят.“ Kress Collection, 105.